



TĂIEREA CORDONULUI OMBILICAL

Ardeiaș Vlad, iulie 2019

Dorința naturală a oricărui Creștin este aceea de a-L cunoaște din ce în ce mai bine pe Isus Hristos. Și pentru că nu este vorba despre cunoașterea unui subiect sau a unei teorii ci mai degrabă a Unei Persoane infinite, consumarea acestei relații de cunoaștere nu se va sfârși niciodată. Procesul de cunoaștere a lui Isus și a Tatălui constituie chiar elementul dinamic al relației, motiv pentru care Isus Însuși a definit viața veșnică în termenii cunoașterii:

„viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Necesitatea eternității pentru cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său este un indicator suficient pentru nevoia de a avansa mereu în acest proces, stagnarea constituind astfel un inamic mortal al acestei experiențe. Orice descoperire de pe parcursul cunoașterii de Dumnezeu nu este nicidecum menită să convingă Creștinul că a ajuns la capătul acesteia, ci mai degrabă că înaintea lui rămâne infinitul.

Mijloace de cunoaștere

Cunoașterea este singurul mijloc care poate naște încrederea. Acesta este motivul pentru care de la bun început Satan a subminat adevărul despre caracterul lui Dumnezeu, prezentându-L într-o lumină falsă și astfel destrămând încrederea omului în El. Restaurarea încrederii trebuie așadar să înceapă cu restaurarea imaginii lui Dumnezeu iar acesta este un proces anevoios, împiedicat de o serie de factori sociali, religioși și tradiționali.

Încă de la începutul controversei dintre bine și rău pe pământ, Dumnezeu a comunicat cu omul, comunicarea fiind mijlocul absolut necesar cunoașterii. Și dacă la început această comunicare s-a realizat la nivel individual, trecerea timpului a condus la o deformare și mai dramatică a imaginii lui Dumnezeu și, deci, la o îngreunare a acestei comunicări. Din acest motiv, Dumnezeu a început să le comunice credincioșilor prin oameni special aleși pentru aceasta:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri...” (Evrei 1:1).

Profeții au fost investiți cu autoritate de Dumnezeu pentru a transmite soliile Sale, adevăruri veșnice și temporare, motiv pentru care credincioșii erau dependenți de cuvântul acestora. Fără nicio îndoială, Moise a constituit cea mai remarcabilă figură profetică din istoria poporului lui Israel. Rolul lui la nașterea și dezvoltarea națiunii Israel a fost atât de mare, încât Pavel a scris că *„toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise.”* (1 Corinteni 10:2). Moise a constituit mijlocul prin care Dumnezeu a născut această națiune din Egipt, mijlocul prin care i-a trecut prin apa botezului, oferindu-le astfel o nouă viață din morți. Tot prin el Dumnezeu întreținut viața poporului atât prin mijlocirea pe care acesta a făcut-o pentru ei în multe rânduri, cât și prin hrana și apa pe care le-a oferit-o tot la cererea lui specifică.

Planul lui Dumnezeu nu a fost însă îndeplinit pe de-a-ntregul nici în timpul lui Moise și nici în toată perioada următoare. Sistemul vechiului legământ a fost unul care a funcționat minunat în direcția

Cuprins:

Monoteism

Pag. 10

Invitație

Pag. 13

intenționată de Dumnezeu, însă a fost menit să fie unul temporar. Prin acest sistem divin, Dumnezeu a descoperit omului ce este păcatul, natura păcătoasă a omului, neputința acestuia de a se elibera din această închisoare și singura salvare posibilă, Mântuitorul Isus. Aceste elemente vitale ale refacerii încrederii dintre om și Dumnezeu nu erau însă suficiente pentru realizarea acestui deziderat. Acesta este motivul pentru care, în ciuda faptului că au fost inspirate de Dumnezeu Însuși, nu au fost menite să dureze o veșnicie.

Crepusulul

După o lungă perioadă de timp în care întinericul nu a fost străbătut decât de anunțuri ale apariției Soarelui în viitor, primele raze de lumină au început să apară. Dumnezeu i-a vizitat din nou pe ai Săi cu invitația de a merge mai departe la următorul stadiu al cunoașterii. Pentru aceasta, l-a ales pe Ioan Botezătorul, unul care de asemenea fusese anunțat cu 700 de ani înainte de apariția sa:

„Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zice: ‚Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‚Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările.’” (Matei 3:3).

Referindu-se la acesta, Mântuitorul a făcut o afirmație cel puțin surprinzătoare:

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul.” (Matei 11:11).

Potrivit acestor cuvinte, Ioan Botezătorul are o importanță mai mare chiar și decât a lui Moise în planul lui Dumnezeu. Dacă Moise era cel prin care Dumnezeu a născut națiunea Israel, ce putea fi Ioan Botezătorul? Despre identitatea acestuia, Ioan evanghelistul a scris:

„Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină.” (Ioan 1:8).

Aparent contradictoriu, Isus a afirmat:

„Ioan era lumina care este aprinsă și luminează și voi ați vrut să vă veseliți câtăva vreme la lumina lui. Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan.” (Ioan 5:35, 36).

Ioan Botezătorul a fost crepusculul dinaintea răsăritului Soarelui. Emanând din lumina și căldura Soarelui, acesta nu era Soarele ci o prezență (din nou) temporară menită să vestească apariția Acestuia. Vorbind despre lucrarea sa, Ioan Botezătorul a descris în realitate natura lucrării tuturor celor trimiși de Dumnezeu credincioșilor cu lumină:

„Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. ... Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți.” (Ioan 3:27, 30, 31).

Scopul tuturor solilor lui Dumnezeu a fost, este și va rămâne acela de a-L introduce pe Isus oamenilor. Soliile pe care le oferă aceștia sunt numai ceea ce primesc în mod individual de la Dumnezeu potrivit conjuncturilor temporare, însă nu cu scopul de a constitui un scop în sine, ci mai degrabă un mijloc prin care oamenii să-L cunoască pe Mântuitorul și să intre într-o relație personală nemijlocită cu Acesta. Evident, Mântuitorul „este mai presus de toți” aceștia, motiv pentru care lumina oferită de ei trebuie ulterior subordonată luminii și călăuzirii directe și personale în relația cu Mântuitorul. Astfel, cuvintele „El să crească, iar eu să mă micșorez” se referă nu numai la indivizi, ci și la soliile transmise prin solii trimiși de Dumnezeu.

Atitudinea teologilor

Așezând evenimentele în adevărata lor perspectivă, Mântuitorul a spus:

„dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui.” (Luca 7:30).

Care a fost motivul pentru care teologii vremii l-au respins pe Ioan Botezătorul? În final reformele pe care le propunea erau la nivel personal; el nu a propus schimbarea sistemului și nici nu a îndemnat oamenii la nesupunere. Scriptura ne spune că

„mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan.” (Matei 3:3).

Lucrarea pe care Ioan Botezătorul o făcea era însă una amenințătoare, iar teologii au înțeles asta. Care este motivul pentru care, din toate apele din Israel, Ioan a ales exact Iordanul? Desigur, acesta avea conotații profunde în conștiința evreilor. Iordanul fusese apa care, asemenea Mării Roșii, se despicasă pentru ca evreii să intre în Palestina. Dumnezeu a ales această metodă supranaturală de trecere a apei în locul uneia convențională. Această trecere prin apă a constituit

însă un mesaj clar: tot ceea ce a fost vechi a murit, iar voi sunteți acum botezați pentru o experiență nouă.

Botezul în Iordan a constituit un semnal clar al lucrării pe care Ioan Botezătorul o vestea: învechirea până la moarte a vechiului sistem și apariția iminentă a altuia nou.

„Prin faptul că zice: ‚Un nou legământ’, a mărturisit că cel dintâi este vechi, iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire.” (Evrei 8:13).

Teologii vremii au înțeles acest lucru, motiv pentru care s-au opus cu vehemență lucrării Botezătorului, „zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei”. Aspectul important pentru noi în acest studiu este că Dumnezeu avea un plan cu teologii iudei, plan care a fost împiedicat tocmai prin acest refuz. Intenția lui Dumnezeu a fost desigur aceea de a-i conduce către mai mult decât ceea ce aveau, de a-i călăuzi mai departe în cunoașterea de Sine, însă acesta presupunea plățirea unui preț pe care ei l-au refuzat.

Apariția Soarelui

Atunci când Isus a apărut așa cum fusese anunțat de Botezătorul, Acesta preia ștafeta și continuă lucrarea începută de el în aceeași direcție. Datorită atitudinii iudeilor de respingere a soliei lui Ioan, Isus atacă în mod direct chiar mijlocul în care ei au rămas înțepențiți, și anume punctul de referință al religiei lor:

„Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?” (Ioan 8:5).

Datorită faptului că Moise fusese acela prin care Dumnezeu le-a oferit evreilor identitatea națională, orice pretinsă solie venită de la Dumnezeu era raportată la Moise. Această atitudine de a condiționa invitațiile lui Dumnezeu de lumina temporară menită să-i călăuzească numai un anumit timp, s-a dovedit a fi fatală. Mântuitorul a afirmat în repetate rânduri că sosite timpul pentru ceva mai mult decât descoperirile oferite prin Moise; observați pasajele de mai jos:

„Ați mai auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu juri strâmb; ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale.’ Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum” (Matei 5:33, 34).

„Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.’ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău.” (Matei 5:38, 39).

„Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om.” Atunci, ucenicii Lui s-au apropiat și l-au zis: „Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?” (Matei 15:11, 12).

Mai mult decât atât, Mântuitorul care-i pregătea pe ucenicii Săi pentru o lucrare mult mai mare decât își puteau aceștia imagina la vremea respectivă, a mers până acolo încât i-a avertizat împotriva doctrinelor teologilor evrei:

„Luați seama și păziți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor. ... Atunci au înțeles ei că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și a saducheilor.” (Matei 16:6, 12).

Desigur că toată teologia lor se baza pe scrierile Scripturilor, pe scrierile lui Moise. De ce a fost Isus atât de radical? De ce nu a propus o nouă interpretare a legii alături de dezavuarea și desființarea tradițiilor ce fuseseră adăugate acesteia de-a lungul timpului? Nu conținea teologia iudeilor și lucruri bune? Desigur, această teologie conținea adevăruri divine afirmate de Scripturi; problema era însă alta.

Mijlocul devenit scop

Iată cuvintele prin care Mântuitorul a explicat ce era învățătura și sistemul oferit prin Moise față de ceea ce le oferea El:

„Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: ‘Le-a dat să mănânce pâine din cer.’” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer, căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața. ... cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac.” (Ioan 6:31-33, 57, 58).

Pe drept cuvânt, iudeii au adus în discuție faptul că Dumnezeu a fost acela care a intervenit în mod miraculos pe timpul lui Moise pentru a le oferi mana, mijlocul de întreținere a vieții. Mântuitorul nu a negat aceasta, însă a arătat că hrana spirituală pe care au primit-o prin Moise a

avut un caracter temporar, nu permanent. Această hrană tranzitorie era menită să-i mențină în viață pentru a afla adevărata Pâine care oferă viața veșnică. Pentru aceasta, Mântuitorul a oferit un argument de necontestat: cei ce s-au hrănit din ceea ce a fost oferit prin Moise, au murit. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu a reușit să rezolve problema păcatului prin acel sistem pentru că nici nu planificase aceasta. În schimb, noul sistem care începea acum să fie implementat prin Isus Hristos, urma să ofere adevărata și permanenta rezolvare a problemei păcatului.

Ceea ce este important să observăm este faptul că Mântuitorul a afirmat că pentru a se putea bucura de adevărata Pâine pe care o oferă Dumnezeu din cer, ei trebuia să renunțe la pâinea temporară. Desigur, asta nu presupune negarea originii divine a sistemului și învățăturilor oferite de Dumnezeu prin Moise, ci mai degrabă recunoașterea caracterului temporar al acestora, așa cum Însuși Dumnezeu planificase.

Ioan Botezătorul fusese oferit de asemenea ca un tranzit de la întuneric spre lumină, crepusculul dinainte de răsăritul Soarelui:

„Ioan era lumina care este aprinsă și luminează și voi ați vrut să vă veseliți câtăva vreme la lumina lui. Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan ... Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El Însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața și Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El. Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:35-40 - KJV).

Atât Ioan Botezătorul cât și Moise (Scripturile) au fost meniți să indice către Mântuitorul, să-i conducă pe oameni la El pentru ca în și prin El aceștia să găsească rezolvarea permanentă a problemei păcatului și astfel să fie salvați din moarte la viața veșnică. Lumina mică a fost menită să dureze „câtăva vreme” și anume până la apariția Luminei celei mari. Problema iudeilor a fost că au rămas înțepeniți în litera legii, motiv pentru care nu au auzit niciodată glasul lui Dumnezeu, neputând astfel să înainteze către Lumina cea mare. Precum crepusculul care dispare atunci când soarele își face apariția, tot așa sistemul vechiului legământ a fost menit să dispară la apariția Mântuitorului. Făcând însă din litera legii descoperirea ultimă și veșnică a lui Dumnezeu, făcând din mijlocul desemnat de Acesta ca să-i conducă la Isus, scop în sine, iudeii au orbit și au ajuns să numească „întuneric” cea mai mare Lumină care a fost descoperită vreodată.

Hula împotriva spiritului sfânt

Într-o zi de sabbat, Isus se afla într-un loc de închinare. În mulțime se găsea și un om suferind și toți iudeii erau curioși să vadă dacă Isus îl va vindeca. Desigur, Mântuitorul l-a vindecat nu numai pe acela, ci pe toți bolnavii prezenți, ceea ce a generat imediat următoarele sentimente și decizii:

„Ei turbau de mânie și s-au sfătuit ce ar putea să facă lui Isus.” (Luca 6:11).

„Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit îndată cu irodienii cum să-L piardă.” (Marcu 3:6).

Imediat după acest episod, pentru a-L provoca și mai mult, iudeii l-au adus Mântuitorului un demonizat mut și orb care a fost îndată eliberat. La acuzația fariseilor că Isus scoate demonii cu ajutorul lui Satan, Acesta a răspuns:

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hula vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.” (Matei 12:31).

Desigur, nu pentru lucrarea bună de vindecare și eliberare pe care o făcuse Îl acuzau ei de complot cu demonii, ci datorită faptului că El desconsidera interpretarea Vechiului Testament pe care ei o priveau ca sfântă. Așadar, datorită contradicției în doctrină, iudeii au negat dovezile clare ale Luminei. Doctrina îi orbise în asemenea măsură încât orice acțiune a Mântuitorului era privită într-un mod ostil, cu prejudecăți. Acesta este motivul pentru care ei pierduseră orice șansă de a înțelege și primi lumina, urmând să l se împotrivescă pentru totdeauna.

La 55 de ani distanță de consumarea experienței de a trăi în prezența Mântuitorului, Ioan a concluzionat astfel:

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” (Ioan 1:16, 17).

Motivul pentru care ei s-au putut bucura primind har după har a fost faptul că au avut curajul să renunțe la Moise pentru a păși mai departe în aventura cunoașterii lui Dumnezeu. Pe de altă

parte, toți cei ce au ales să rămână la vechea cale ce ajunsese între timp perimată, au fost cuprinși de întuneric pentru totdeauna.

Următoarea etapă a planului

Încă din perioada de început a lucrării Sale pe pământ, Mântuitorul afirmase că pentru inima lui Dumnezeu nu există nicio diferență între oameni. De cum lansase această idee, a stârnit o aversiune fanatică:

„Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel, și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel pe vremea prorocului Elisei, și totuși niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman, Sirianul.” Toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie.” (Luca 4:25-28).

Desigur, aceste sentimente erau inspirate de ideea tradițională preluată din scrierile lui Moise că evreii erau diferiți față de celelalte națiuni înaintea lui Dumnezeu. În realitate, ceea ce-i făcea diferiți era tocmai lumina pe care o aveau, iar motivul pentru care erau diferiți era tocmai pentru a oferi această lumină și celorlalte națiuni pentru ca și acestea să devină diferite. Răstălmăcind însă intențiile și dragostea lui Dumnezeu, iudeii pierduseră busola divină și se îndreptau cu pași repezi către distrugere.

Ulterior, manifestarea interesului stârnit printre greci pentru Persoana lui Isus a constituit un indicator clar al faptului că sosise ceasul morții Sale pentru ca viața Sa să poată fi transmisă tuturor oamenilor, nu numai iudeilor. Isus începe astfel să anunțe că demolarea barierelor naționale și oferirea Evangheliei tuturor oamenilor urma să fie următorul pas în planul lui Dumnezeu:

„Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: ‚Domnule, am vrea să vedem pe Isus.’ ... Drept răspuns, Isus le-a zis: ‚A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă.” Ioan 12:20, 21, 23, 24

Desigur, expresia „multă roadă” a fost pentru mulți ani neînțeleasă de ucenici pentru că ea cuprindea mult mai mult decât își puteau aceștia imagina.

Această nouă etapă din planul divin a fost anunțată și în mod supranatural de Dumnezeu Însuși prin desacralizarea divină a sfintei sfintelor:

„Și îndată, perdeaua dinăuntru al Templului s-a rupt în două” (Matei 27:51).

Sfășierea perdelei care fusese menită să împiedice ochii muritorilor din a privi manifestarea vizibilă a slavei prezenței lui Dumnezeu, anunța că de atunci orice muritor era invitat să „dea năvală” pentru că fusese deschisă „calea cea nouă și vie ... prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său” (Evrei 10:20). Gestul acesta divin reprezintă cea mai evidentă dovadă a invitației de a pași mai departe în relația de cunoaștere a lui Dumnezeu, mult mai aproape de Sine. Desigur, pentru aceasta este imperios necesară abandonarea vechiului sistem care nu a putut conduce pe nimeni în această experiență.

Imediat după învierea Sa, Mântuitorul le-a descoperit ucenicilor următorii pași în împlinirea planului Tatălui:

„Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24:49).

„Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, ‚pe care’, le-a zis El, ‚ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” ... Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:4, 5, 8).

❶ istorie tristă

Observați cronologia planului gândit de Dumnezeu: imediat după despărțirea de Isus, ucenicii trebuiau să revină în Ierusalim și să aștepte coborârea spiritului sfânt. După ce acest eveniment urma să se îplinească, planul era ca ei să înceapă predicarea Evangheliei. De unde și

până unde? Evident, predicarea a început chiar de pe strada pe care se afla casa în care se găseau ucenicii. Toți cei ce văzuseră și auziseră manifestarea supranaturală a coborârii spiritului sfânt veniseră acolo uimiți, ceea ce a constituit o oportunitate excelentă pentru a predica Evanghelia. Planul era însă ca ei să plece din Ierusalim și să colinde toată Iudeea, apoi să meargă în Samaria care era vecinul nordic al Iudeei, după care să continue spre nord în Damasc, să treacă prin Turcia spre Europa, să meargă la est spre Asia și la sud spre Africa. Mântuitorul a cuprins totul în cuvintele „*până la marginile pământului*”.

La doi ani după înălțarea lui Isus, îi descoperim pe ucenici încă în Ierusalim, an în care are loc prima schismă în Biserica Creștină:

„În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele.” (Fapte 6:1).

Evreii Creștini care locuia în Grecia și în Diaspora cunoscuți și sub numele de „eleniști”, sunt nedreptățiți și marginalizați de ceilalți Creștini evrei tocmai pentru că eleniștii erau priviți ca necurați datorită faptului că erau amestecați cu cei dintre neamuri. Desigur, această discuție despre împărțitul ajutoarelor a constituit numai vârful icebergului, problema fiind mult mai profundă. La acel moment apostolii desemnează șapte Creștini care să se ocupe în mod deosebit de această problemă. Unul dintre acești șapte este remarcat în Scriptură prin cuvintele „*Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt*” (Fapte 6:5).

Interesant este că imediat după această schismă, Scriptura ne spune că „*numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.*” (Fapte 6:7). Desigur, nu era vorba despre trecerea de la ateism la credința în existența lui Dumnezeu, ci mai degrabă la acceptarea credinței că Isus din Nazaret este Mesia. Care a fost însă motivul pentru care acești preoți iudei nu au putut să se alătore Bisericii Creștine în acești doi ani, iar acum dintr-o dată n-au mai avut niciun impediment? Desigur, eleniștii nu mai făceau parte din grupul celor de la Ierusalim, iar preoții li se puteau alătura apostolilor fără să se necurățească, și astfel puteau sluji mai departe la templu.

Ștefan

Ceea ce este interesant în continuare în istoria relatată de Luca, este faptul că tocmai acest Ștefan care i-a slujit pe eleniști fără nicio problemă a fost primul martir în anul 34. Care este motivul pentru care, după patru ani de ființare a Bisericii în Ierusalim, acest bărbat a fost omorât de evrei?

„Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii. În adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.” (Fapte 6:13, 14).

Desigur, falsitatea nu a constat în faptul că Ștefan nu ar fi afirmat toate acestea, ci faptul că Scriptura n-ar fi afirmat cele spuse de el. Scriptura alocă un capitol întreg alocuțiunii lui Ștefan în fața marelui preot, un indicator al importanței evenimentului și mai ales a teologiei lui Ștefan:

„Dar Cel Preaînalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul: ‘Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?’” (Fapte 7:48-50).

Ștefan a predicat aceeași Evanghelie pe care Pavel urma să o predice câțiva ani mai târziu: nu există nicio deosebire între evrei și neamuri, toți sunt la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu motiv pentru care toți au intrare liberă la Dumnezeu în Hristos, iar templul de la Ierusalim, care reprezenta întreaga religie iudaică și pe Moise, este irelevant. Saul din Tars a fost prezent atât la alocuțiunea lui Ștefan, cât și la uciderea acestuia.

Următoarea întrebare firească este: a fost această Evanghelie predicată de apostoli în Ierusalim până la acea dată? Desigur că nu, căci dacă ar fi predicat-o, ar fi fost cu siguranță omorâți.

Scriptura ne spune că imediat după aceea a început o mare prigoană a Creștinilor în Ierusalim, însă nu datorită faptului că apostolii predicau Evanghelia lui Ștefan, ci pentru că Saul din Tars intuisese pericolul care venea dinspre Biserica Creștină care atrăsese deja mulți preoți în rândurile ei. Acesta este motivul pentru care probabil și apostolii crezuseră că Ștefan exagerase.

Moise rămâne relevant

În jurul anului 39, Saul din Tars este botezat și este descris de Isus astfel:

„el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9:15).

Aceste cuvinte sunt ciudate în lumina ultimelor indicații oferite de Mântuitorul ucenicilor înainte de înălțarea Sa. Ei fuseseră aceia pe care-i însărcinase să ducă Evanghelia „*până la marginile pământului*”, adică „*înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel*”; de ce a fost nevoie de încă o alegere?

La aproximativ 10 ani de la înălțarea Sa, Isus intervine în mod supranatural pentru a-i determina pe apostoli să se pocăiască de teologia tradițională a supremației evreiești și să plece în lucrarea pentru care El a murit: primul netăiat împrejur este botezat.

Astfel, în urma unei viziuni oferite lui Petru, acesta îi urmează pe solii romani la casa lui Corneliu, nu înainte de a lua însă și martori. Relevant pentru studiul nostru este ce s-a întâmplat nu în casa lui Corneliu, ci în Ierusalim la întoarcerea lui Petru:

„Și când s-a suit Petru la Ierusalim, îl muștrău cei cu tăierea împrejur și ziceau: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.” (Fapte 11:2, 3 - KJV).

Cel mai probabil aici este vorba despre preoții care fuseseră convertiți în capitolul 6 și de atunci. Nu este greu de imaginat că alăturarea acestora grupului de Creștini format în majoritate de oameni neînvățați a fost primită cu entuziasm. Datorită poziției pe care o aveau înainte de acea dată, preoții aceștia și-au asumat imediat autoritate în Biserica Creștină, autoritate care nu a fost pusă la îndoială de nimeni. Problema este însă că ei au venit cu o viziune contrară celei Creștine, chiar cu teologia împotriva căreia Isus îi avertizase pe ucenici și de care Pavel a scris că a aruncat-o la gunoi pentru a-L câștiga pe Hristos. Așa se face că și cu această ocazie Biserica din Ierusalim continuă să respingă apelurile lui Isus, invocând tradiția.

Șapte ani mai târziu are loc confruntarea din Antiohia dintre Pavel și Petru, confruntare generată de un eveniment care ne descoperă în mod clar starea Bisericii de la Ierusalim. Biserica din Antiohia devenise între timp unul dintre bastioanele Creștine din afara Iudeei, motiv pentru care Petru a decis s-o viziteze. Descoperim că în această ocazie, atunci când a sosit timpul mesei, au fost așezate două mese: una pentru evrei și alta pentru Creștini, cel mai probabil pentru a-i respecta pe evreii care erau în vizită. Atunci s-a petrecut un lucru uimitor:

„În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu neamurile, dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte de teama celor tăiați împrejur.” (Galateni 2:12).

Acest Iacov nu era nimeni altul decât unul dintre frații Mântuitorului, unul dintre fiii lui Iosif care atunci când Isus Își desfășura lucrarea publică, I-a fost împotrivor. Ulterior s-a alăturat grupului ucenicilor pentru că îl găsim prezent în camera de sus la ziua Cincizecimii.

Modul de exprimare al Scripturii „*unora de la Iacov*”, ne indică faptul că la acea dată acest frate al Mântuitorului avea nu numai influență în Biserica din Ierusalim, dar se impusese ca propovăduitorul unei anumite căi. Și-a câștigat influența cel mai probabil în virtutea relației familiale cu Mântuitorul, cu toate că Acesta S-a dezis de astfel de favoritisme: „*„Iată’, a zis El, „mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.”* (Marcu 3:34, 35).

Desigur, cei veniți „*de la Iacov*” s-au distins prin portul evreiesc iar apropierea lor de locul în care erau Creștinii adunați a născut în inima lui Petru „*teamă*”. De ce îi era lui Petru frică? De ce îi era atât de frică încât s-a mutat imediat de la masa Creștinilor la cea a evreilor? Probabil că tensiunile generate de botezul lui Corneliu crescuseră mult mai mult decât afirmă în mod explicit Scriptura, astfel încât cei ce ar fi încălcat legea lui Moise erau amenințați în Biserica de la Ierusalim.

Preoții Creștinați de la Ierusalim au continuă să viziteze Biserica din Antiohia și-i învață pe Creștinii convertiți dintre neamuri că trebuie să împlinescă legea lui Moise și, implicit, să fie tăiați împrejur pentru a fi mântuiți. Pavel se opune categoric acestei învățături, ceea ce generează tensiuni fără precedent în comunitatea nou formată. Autoritatea preoților este însă atât de mare, încât credincioșii nu pot fi lămurii numai de afirmațiile lui Pavel, motiv pentru care decid să trimită o delegație la Biserica din Ierusalim pentru a căuta sfat.

Prima conferință generală și anii următori

În anul 48 are loc primul conciliu de la Ierusalim convocat din cauza Creștinilor iudei conservatori care îi învățau pe Creștinii dintre neamuri din Antiohia că trebuie să împlinescă legea lui Moise. În cadrul acestor discuții, preoții Creștini cer impunerea celor dintre neamuri a legii lui Moise, dar Petru le amintește tuturor că acest jug este imposibil de purtat, lucru demonstrat de întreaga istorie a iudeilor. Următorul argument vine din partea lui Pavel și a lui Barnaba care povestesc minunile pe care Dumnezeu le-a făcut printre și prin Creștinii dintre neamuri, fără ca aceștia să fie tăiați împrejur. La toate acestea, Iacov a replicat că nu este nevoie să li se impună învățăturile lui Moise Creștinilor din neamuri pentru că oricum le învață în sinagogile evreiești răspândite peste tot, și propune alcătuirea unui set de patru reguli practice, „lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi.” (Fapte 15:29). Niciun îndemn de a stăruii în credință, de a continua în umblarea în duhul, nicio referință la cuvintele Mântuitorului. După intervenția lui Iacov nimeni nu mai adaugă nimic iar decizia lui este statuată printr-o misivă trimisă tuturor Creștinilor dintre neamuri.

Anul 57 găsește Biserica din Ierusalim în aceeași condiție, ba poate chiar mai decăzută: încăpățănarea conducătorilor face o nouă victimă:

„Pavel a mers cu noi la Iacov și toți prezbiterii s-au adunat acolo. După ce le-a dat ziua bună, le-a istorisit cu de-amănuntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul neamurilor prin slujba lui. Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi, i-au zis: „Vezi, frate, câte mii de iudei au crezut și toți sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți iudeii care trăiesc printre neamuri să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut?” (Fapte 21:18-22).

După ce Pavel istorisește experiențele minunate la Evangheliei în țările păgâne, Iacov îi descoperă realizarea cea mai mare a lucrării din Ierusalim: mii de iudei care au acceptat că Isus din Nazaret este Mesia și, ca urmare, sunt „plini de râvnă pentru Lege.” Problema pe care o ridică Iacov însă este legată de faptul că Pavel îi învăța nu numai pe convertiții dintre neamuri „să se lepede de Moise”, dar chiar și „pe toți iudeii care trăiesc printre neamuri”. Mai mult, era vorba nu numai despre Moise, dar și despre „obiceiurile” evreiești, adică tradiția împotriva căreia Isus se pronunțase atât de radical și pentru care a și fost omorât.

Pavel este arestat iar în anii care au urmat rând pe rând, apostolii mor iar Biserica Creștină își pierde puterea cu care începuse lucrarea de predicare a Evangheliei în ziua Cincizecimii. Taina fărădelegii urma să biruiască. (2 Tesaloniceni 2:7).

Istoria se repetă

De atunci, Dumnezeu a continuat eforturile de a-i convinge pe Creștini să înainteze în lumina oferită de El, în cunoașterea de Sine. Însă fiecare încercare a fost împiedicată. Părinții Bisericii au oferit explicații și interpretări învățăturilor din Evanghelii și epistole, iar Creștinii au început să se despartă tocmai datorită acestor interpretări care au devenit fundamentul credinței bisericii sau tradiția bisericii. Creștinii au luat aceste interpretări ca descoperirea ultimă a adevărului și au refuzat cu încăpățănare să se miște de acolo.

De asemenea, fiecare încercare de a corecta această eroare a sfârșit la fel: luteranii au scrierile lor inspirate, calviniștii de asemenea, ca de altfel și catolicii și ortodocșii: fiecare cu propria tradiție. Ceea ce-i determină pe fiecare dintre aceștia să lupte pentru apărarea și justificarea propriilor tradiții este tocmai convingerea că părinții bisericii lor au fost inspirați de Dumnezeu, ceea ce este adevărat în majoritatea cazurilor. Însă, la fel ca în cazul iudeilor, ei refuză să accepte că acelea au fost raze de lumină menite să-i conducă la Sursa luminii. Astfel, mijlocul de a-i conduce într-o relație mai profundă cu Dumnezeu a devenit un blestem prin transformarea lui în scop în sine; așa s-a născut tradiția.

Cum funcționează tradiția bisericii? Explicațiile teologice ale „părinților bisericii” devin lumina ultimă, cea mai mare, lumină pentru care este sacrificat chiar și Cuvântul lui Dumnezeu:

„Atunci, niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.” Drept răspuns, El le-a zis: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre? Căci Dumnezeu a zis: ‘Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta’ și: ‘Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit negreșit cu moartea.’ Dar voi ziceți ...” (Matei 15:1-6).

Ce s-ar fi întâmplat dacă ucenicii lui Ioan ar fi refuzat să-l părăsească pe acesta pentru a-L urma pe Isus? Ioan constituise reforma din timpul lor iar ei ar fi putut fonda Biserica Botezătorului, biserică care să țină de învățăturile profetului și înaintașului lor. Ei ar fi putut să spună că el a fost profetul trimis de Dumnezeu care a făcut o lucrare minunată și care a adus o solie divină. Ar fi greșit în această pretenție? Desigur că nu. Unde ar fi fost însă greșeala? Transformarea mijlocului în scop, formarea unei noi tradiții din explicațiile și teologia Botezătorului în detrimentul glasului Păstorului:

„A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu!’ Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.” (Ioan 1:35-37).

În zilele noastre

Fiecare biserică Creștină își are propria tradiție. Indiferent dacă vorbim despre bisericile vechi tradiționale, sau despre cele mai tinere neoprotestante, fiecare s-a născut din dorința de a reforma, de a oferi mai mult. Inițiativele fondatorilor lor au fost în mare măsură inspirate de Dumnezeu; timpul însă a trecut, iar urmașii acestora au refuzat cu încăpățănare să meargă mai departe de cele descoperite părinților lor, așezându-se astfel confortabil în scaunul tradiției.

Biserica Adventistă se distinge de celelalte biserici neoprotestante pentru că unul dintre fondatorii ei a fost profet. Adventiștii trebuie să răspundă însă aceluiași întrebări cu care s-au confruntat toate generațiile de credincioși de la apariția solilor lui Dumnezeu încoace: a fost această persoană chemată și inspirată de Dumnezeu pentru o lucrare bună? Desigur! Asta înseamnă că afirmațiile ei sunt egale cu Biblia, standardul infailibil de interpretare a Scripturii? Nu. Însă adventiștii fundamentalști nu pot vedea o altă interpretare în afară de cea venită prin Ellen White. Astfel, ori de câte ori glasul Păstorului îi invită să meargă mai departe de aceste interpretări, ei se opun cu vehemență, interpretându-L ca fiind șoapta lui Satan.

Este însă foarte important de observat în acest context contrastul pe care-l face Pavel și modul categoric în care se exprimă:

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” (Galateni 5:4).

„Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” (Galateni 2:21).

A fost legea la care se referă el aici oferită de Dumnezeu Însuși? Desigur! A fost chiar scrisă de El cu chiar degetul Său. Trebuie așadar să fie o lucrare de origine divină cu un scop divin. Și totuși, sosise timpul în care oricine ar fi rămas la acea fază a lucrării lui Dumnezeu, la acea descoperire umbrată a Persoanei Sale, să o lepede și să meargă mai departe. Această decizie devenise atât de importantă, încât oricine nu era dispus să o ia, urma să se despartă de Dumnezeu. Este așadar posibil să rămâi la un cuvânt al Scripturii, la unul inspirat, și totuși să te dezici de El? Se pare că da.

Realitatea este că o continuă identificare cu tradiția va împiedica înaintarea pentru împlinirea planului lui Dumnezeu. De aceea a sosit timpul de a spune răspicat că oricine va alege să rămână agățat de tradiția vreunei biserici (oricare ar fi aceasta), urmează să se despartă de Hristos.

„Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: ‚Le-a dat să mănânce pâine din cer.’” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer, căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața. ... cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac.” (Ioan 6:31-33, 57, 58).

Argumentul „părinții noștri” este unul vechi, dar în continuare eficient pentru a contracara împlinirea planului lui Dumnezeu. El este mereu repetat făcând tot mai multe victime și întârziind revenirea Mântuitorului:

„Pionierii noștri au primit lumină la marea dezamăgire, după cum este scris: ‚spiritul lui a rămas cu cei care nu au negat lumina pe care au primit-o’” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că pionierii și Ellen White nu v-au dat lumina din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata lumină

din cer, căci Lumina lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața. ... cine Mă primește pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este Lumina care s-a coborât din cer, nu ca lumina pe care au primit-o pionierii voștri, și totuși au murit; cine primește Lumina aceasta va trăi în veac.”

Canalul vieții

Codonul ombilical este un conduct cilindric care leagă fătul de placentă și care, prin vena și cele două artere pe care le conține, asigură transferul de nutrienți și oxigen necesare vieții și dezvoltării copilului. Acest miracol divin constituie așadar mijlocul temporar prin care Dumnezeu a asigurat viața copilului înainte de naștere. Organizația Mondială a Sănătății recomandă întârzierea tăierii cordonului ombilical după naștere cu un timp care variază între 30 de secunde și 3 minute. Dacă însă momentul desprinderii nou-născutului de cordon este prea mult întârziat, există riscul îmbolnăvirii acestuia: icter, tahipnee tranzitorie, policitemie neonatală etc. Evident, dacă copilul nu este desprins de cordon foarte mult timp, moartea este finalul sigur.

Moise, legea, vechiul legământ, Ioan Botezătorul, părinții Bisericii, fondatorii bisericilor moderne, toți aceștia au fost meniji de Dumnezeu să funcționeze asemenea cordonului ombilical în perioada tranzitorie de formare al copilului până la nașterea acestuia. Atunci când omul este născut din nou și intră într-o relație directă și nemijlocită cu Mântuitorul, atunci când Isus începe să trăiască în om și omul este în Hristos, continuarea dependenței de acest cordon ombilical, de acest mijloc divin care însă și-a încheiat rolul temporar în planul lui Dumnezeu, va conduce la despărțirea de Hristos și, deci, la moartea omului.

Pe calea cunoașterii de Dumnezeu, ochii și interesul Creștinului trebuie să fie îndreptate în exclusivitate asupra Persoanei Sale și nu asupra vreunui crez sau a vreunei tradiții, indiferent de cât de inspirată a fost ea inițial. Aceasta este calea credinței, aceasta este calea Creștină. Toți cei ce doresc să-L urmeze pe Mântuitorul și numai pe El, se vor desprinde bucuroși de orice tradiție și mai mult decât atât, vor privi „toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El.” (Filipeni 3:8, 9).

Ești și tu unul dintre aceștia?



MONOTEISM

prima parte

Imad Awde

După ce am terminat licența în anul 2001, am început să caut o slujbă. În timpul unui interviu, a trebuit să completez un test scris. Una dintre întrebări spunea: „Neglijăți detaliile?” (în limba engleză „a neglija” se traduce „to overlook”).

Ați putea crede că această întrebare poate părea ușoară la prima vedere. Însă un detaliu important de reținut în această întâmplare este că eu nu trăisem în Australia prea mult timp. Limba engleză nu era limba maternă iar la momentul respectiv nu o învățasem în cele mai mici detalii.

Răspunsul meu la acea întrebare simplă depindea de felul în care înțelegeam verbul „a neglija”. Din nefericire, nu învățasem acest verb motiv pentru care nu eram sigur de ceea ce înseamnă. Așa că am început să mă gândesc: știam ce înseamnă „overcook”: a fierbe o mâncare mai mult decât trebuie. Cu alte cuvinte, cuvântul „overcook” înseamnă „a găti prea mult. De vreme ce sună asemănător cu „neglija” („overlook”), am concluzionat că trebuie să urmeze același principiu și că înseamnă „a privi prea mult timp” sau „a privi cu multă atenție.”

Concluzionând astfel, am răspuns întrebării cu un mare DA. Inutil să mai spun că nu am primit slujba și că de atunci am învățat ce înseamnă acel cuvânt.

Ce vreau să spun cu această istorioară este că greșita înțelegere a termenului m-a condus la un răspuns greșit. Cu toate că eram sincer în răspunsul meu, am greșit în mod sincer.

În același fel, o înțelegere corectă a terminologiei Biblice este crucială înțelegerii adevărului Biblic.

Ce înseamnă „un Dumnezeu”?

Diferitele moduri de înțelegere a acestui termen i-ar condus pe oameni la diverse concluzii. Iată care sunt câteva moduri în care expresia „un Dumnezeu” este înțeles:

1. Triteism: „un Dumnezeu” înseamnă „o divinitate” - trei Ființe care formează o divinitate sau o „familie Dumnezeu”.

2. Monoteism: există o singură ființă divină numită „Dumnezeu”. Cu toate că această definiție poate părea simplă, numai ea produce câteva idei diferite:

A. Trinitarianism: un Dumnezeu care este triunic în natură care constă în trei Persoane coegale și coeternale - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu spiritul sfânt. Trei persoane într-o singură substanță.

B. Modalismul sau Sabelianismul care sunt aspecte variate ale unei singure doctrine:

i. Modalism: o ființă divină care se manifestă pe sine ca Tată, Isus și spirit sfânt în mod simultan.

ii. Sabelianism: o ființă divină care se manifestă în toate aceste trei moduri în diverse perioade de timp și pentru scopuri diferite. Aceasta se mai numește și „modalism cronologic”.

Ambele resping ideea de mai multe persoane distincte și coexistente în natura divină. Ideea este că nu sunt două sau trei persoane diferite. Există un singur Dumnezeu care alege să se reveleze în trei moduri diferite.

C. Monoteism strict: nu există decât un singur Dumnezeu adevărat care este Tatăl lui Isus. De aceea, Isus nu poate fi Dumnezeu Însuși. Această linie de gândire produce la rândul ei câteva concluzii diferite:

i. Isus este mai mic decât Dumnezeu Tatăl.

ii. Isus este o ființă angelică.

iii. Isus este un om care nu a existat înainte de nașterea Sa din Betleem.

Vreau să sugerez că toate aceste concluzii sunt greșite și rezultă dintr-o înțelegere greșită a termenului „un Dumnezeu”. Datorită faptului că înțeleg că termenul înseamnă „numai o singură ființă numită Dumnezeu, majoritatea monoteștilor stricti concluzionează că Isus nu poate fi numit Dumnezeu. Însă greșeala nu constă în a-L numi pe Isus Dumnezeu, ci într-o greșită înțelegere a ceea ce înseamnă termenul „un Dumnezeu”.

Pentru a înțelege mai bine acest termen, avem nevoie să studiem ce spune Biblia despre identitatea lui Dumnezeu și despre câte ființe Divine sunt descoperite în Sfânta Scriptură. De aici și scopul acestei lucrări de a explora înțelegerea Biblică a monoteismului (Un Dumnezeu).

Singurul Dumnezeu al Scripturilor

Pentru a înțelege în mod corect CINE este Dumnezeu, trebuie să cercetăm Biblia și nu tradiția sau conceptele filosofice ale oamenilor. Primul și cel mai fundamental lucru pe care trebuie să-l stabilim pentru a studia acest subiect este faptul că există un Dumnezeu.

Învățătura monoteistă este cea mai răspândită nu numai în Creștinism, dar și în alte religii ca Islamul și Iudaismul. Însă nu toate religiile monoteiste indică spre același Dumnezeu.

Ceea ce ne interesează însă este Dumnezeu Creștinismului. Aproape toți Creștinii sunt de acord cu faptul că nu există decât un singur Dumnezeu, însă, așa cum am afirmat mai devreme, nu toți înțeleg același lucru prin acest termen. Unii cred într-un Dumnezeu monoteist triunic în timp ce alții cred într-un singur Dumnezeu monoteist din punct de vedere numeric.

Cel mai proeminent exemplu al unui Dumnezeu triunic monoteist este trinitatea care afirmă că singurul Dumnezeu este format din trei Persoane - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul Sfânt. Observați că trinitatea este o învățătură monoteistă, nu politeistă.

Crezul Atanasian afirmă că „noi venerăm un Dumnezeu în Trinitate și Trinitatea în unitate; ... La fel Tatăl este atotputernic, Fiul este atotputernic și Spiritul Sfânt este atotputernic; și totuși nu sunt trei atotputernici, ci unul singur atotputernic. Așadar, Tată este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Spiritul Sfânt este Dumnezeu, dar nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu.

În același fel, Tatăl este Domn, Fiul este Domn și Spiritul Sfânt este Domn; dar nu sunt trei Domni, ci un singur Domn.

Eu însă cred că Acel „Un singur Dumnezeu” al Scripturilor este unul, numeric, un Dumnezeu Monoteist. El este unul, o „Ființă” individuală cunoscută ca fiind Dumnezeu Tatăl. El are un Fiul (Isus Hristos) iar Spiritul Sfânt este Spiritul sau Viața lui Dumnezeu care ne este dată prin Fiul Său. Două Ființe Divine și totuși un singur Dumnezeu (o singură Sursă) și Tată al tuturor, care este deasupra tuturor și prin toți și în voi toți. (1 Cori. 8:6; Efeseni 4:4-6).

Este evident că a accepta o credință monoteistă înseamnă automat că ai acceptat adevărul Biblic. Biblia afirmă în mod clar că există un singur Dumnezeu. Atât Vechiul cât și Noul Testament afirmă faptul că „Dumnezeu este unul” (Galateni 3:20).

Iată câteva afirmații monoteiste:

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.” (Deuteronomul 6:4).

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1 Corinteni 8:4).

Acest adevăr, Monoteismul, a fost afirmat și crezut de Isus, de ucenici și de toți iudeii din primul secol. Problema este că teologia trinitariană, teologia Singularității și teologia Unui Singur Dumnezeu Adevărat cad de acord cu faptul că există un singur Dumnezeu. De aceea, a afirma simplu că există „un Dumnezeu” nu clarifică deloc poziția unei persoane. Spre exemplu, un trinitarian poate spune „Amin!” la versetele pe care le-am citat și să continue în crezul trinitarian pentru că, potrivit acestuia, nu există decât un singur Dumnezeu. Da, acest Dumnezeu este compus din trei persoane, însă în final, Dumnezeu este unul. La fel și în cazul celui care acceptă teologia Singularității sau teologia Singurului Dumnezeu adevărat. Toate aceste teologii sunt monoteiste, dar nu și Biblice.

Atât Tatăl cât și Fiul sunt numiți „Dumnezeu”

Pentru a adăuga la această confuzie, Biblia spune că există un singur Dumnezeu, însă atât Tatăl cât și Fiul sunt numiți Dumnezeu. Isus este numit Dumnezeu de mai multe ori în Noul Testament. Toma L-a numit „Domnul și Dumnezeu meu” (Ioan 10:28). Dumnezeu Tatăl Îl numește Dumnezeu în pasajul din Evrei 1:8. Și cu toate că Isus a mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu și nu a pretins niciodată în mod direct că este Dumnezeu, Noul Testament Îl prezintă ca fiind egal cu Dumnezeu (Filipeni 2:6), Divin (Ioan 1:1), Folosind Numele lui Dumnezeu (Ioan 8:58), Primind închinare (Matei 14:33).

Astfel, Noul Testament Îl prezintă în mod clar pe Isus ca fiind „Dumnezeu” iar Vechiul Testament atestă acest lucru de asemenea. Iată câteva exemple:

Isaia

Matei a scris următoarele lucruri despre Ioan Botezătorul:

„Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zice: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‘Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările.’” (Matei 3:3).

Matei a citat din cartea profetului Isaia:

„Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!” (Isaia 40:3).

Această profeție vorbește despre Ioan Botezătorul care urma să pregătească calea pentru Mesia. Ceea ce este interesant este faptul că Isaia Îl numește pe Mesia Domnul (Iehova) și Dumnezeul (Elohim) nostru.

Cred că la acest pasaj s-a referit Toma când a spus „Domnul și Dumnezeul meu!” (Ioan 20:28). Toma a fost evreu și cunoștea cu siguranță aceste profeții și Îl aștepta de asemenea pe Mesia cel promis asemenea tuturor celorlalți evrei. Prin cuvintele „Domnul și Dumnezeul meu”, Toma Îi spunea lui Isus: „Tu ești Cel despre care Isaia a profețit - Mesia Cel promis către care indica profeția!”.

Ioel

Un alt exemplu se găsește prin compararea profeției din Ioel cu modul în care Petru și Pavel o aplică:

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgădui Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.” (Ioel 2:32).

Atât Petru cât și Pavel citează acest verset cu referire la Isus:

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Fapte 2:21).

În discursul său, Petru se referea la Isus în ziua Cincizecimii. Dacă continuați pasajul veți ajunge la versetul care afirmă:

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” (Fapte 2:36).

Aceasta este concluzia la care a vrut să ajungă. Isus este Domnul și Hristosul. El este divin; El este Cel despre care au profețit Scripturile. El arată acest lucru prin aplicarea unei profeții care vorbește despre Iehova la Isus. Acest lucru arată convingerea lui Petru despre divinitatea lui Hristos. Pavel face același lucru:

„Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Romani 10:13).

Sunt numeroase versete care pot fi folosite pentru a demonstra că Isus a fost numit Dumnezeu și că s-au făcut referiri la El folosindu-se Numele lui Dumnezeu atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament.

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 30 iulie – 04 august 2019. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, alături de Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeiaș.

Datorită faptului că toți participanții la întâlnirea de vara trecută au găsit locația excelentă din toate punctele de vedere, am decis ca și anul viitor să ne întâlnim în același loc și anume Pensiunea „Casa Răzvan” din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul a rămas neschimbat, 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până la data de 31 mai 2019 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii. Cazarea se va face marți, 30 iulie, începând cu ora 14, iar plecarea va fi duminică 4 august la ora 12.

Cel mai important este însă faptul că aceasta este o întâlnire de studiu al Bibliei, rugăciune și părtășie Creștină în vederea pregătirii personale pentru revenirea iminentă a Domnului Isus și a evenimentelor premergătoare acesteia. Spiritul, așteptările și participarea efectivă pe toată perioada întâlnirii a fiecăruia dintre dumneavoastră vor scrie istoria acestor 5 zile și vor înclina balanța fie în favoarea revărsării abundente a spiritului sfânt, fie în favoarea unei simple întâlniri sociale și turistice. Rugăciunile noastre sunt ca fiecare participant să aibă curajul de a se lăsa în totalitate călăuzit de Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Vă așteptăm cu inimile deschise!



Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

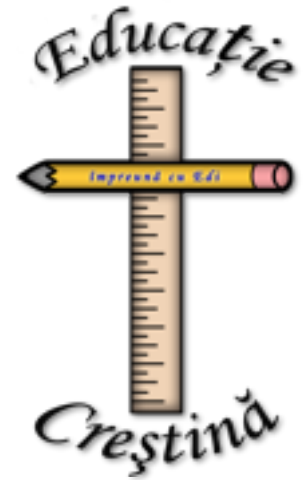
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.



Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)



[Revelation 14:12](#)



[Heilung in Christus](#)



[Restoration Ministry](#)



Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 114 Iunie 2019

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

